

TEMA: PÆDAGOGIK · UNGDOM · URBANITET

DE SØDE OG

PSYKOPATERNE

- eksempler på måder at bekymre sig for uroskabende børn og unge på i SSP-samarbejdet

Af Lone Bæk Brønsted

Nogle børn og unge påkalder sig opmærksomhed, når de færdes i byens rum (se Mette Bladts og Rasmus Christensens beskrivelse af gadens unge i dette nummer af Social Kritik). Disse børn og unge tiltrækker sig opmærksomhed gennem adfærd, som af andre opfattes som forstyrrende og ødelæggende eller som truende og risikofyldt. Det kan være handlinger, hvor de opfører sig truende over for andre grupper af unge, adfærd, hvor de hænger ud på steder i byen, som anses for utrygge og farlige, eller en opførsel, hvor de larmer, råber skældsord, laver hærværk, drikker alkohol og ryger hash eller udøver vold. Disse uroskabende børn og unge er også gennem deres uønskede adfærd synlige for professionelle, og et felt af velfærdsprofessionelle som pædagoger, lærere, gadeplansmedarbejdere, boligsociale medarbejdere, lokale politibetjente og SSP-konsulenter har som fælles opgave at lokalisere, udpege og hjælpe dem for at få dem på rette spor og væk fra gaderne. Dette velfærdsarbejde er et bidrag til opretholdelsen af byens rum som et trygt, sikkert og ordentligt miljø at kunne færdes i.

Denne artikel handler om, hvordan velfærdsprofessionelle, der er involveret i et sådant arbejde med at skabe sikkerhed og tryghed, analyserer og kategoriserer børn og unge, der af nogle opfattes, som om de skaber uro og utryghed, og som er kommet i fokus gennem en uønsket adfærd. Artiklen viser måder, hvorpå de velfærdsprofessionelles analysekategoriarbejde virker gennem sorteringer og differentieringer, der etablerer målgrupper for deres arbejde. Det er et analysekategoriarbejde, hvor der skelnes mellem unge, som beskrives som nogle med en social medgørlighed, og hvor der er mulighed for forbedring, og unge, der forstås som uforbederlige og derfor må håndteres af politiet. På denne vis undersøger artiklen de praktiske måder, hvorpå de

Foto: Mette Bladt

velfærdsprofessionelle etablerer en interventionsfære af udpegede børn og unge, som giver dem mulighed for at installere pædagogiske handlemuligheder i forhold til disse børn og unges udviklingsmuligheder (Donzelot, 1979; Järvinen & Mik-Meyer, 2003; Mik-Meyer, 2017). Artiklen giver også en indsigt i, hvordan de velfærdsprofessionelles analysekategoriarbejde folder sig ud, når det er en del af et sikkerhedsskabende velfærdsarbejde.

Som en illustration af et sådant sikkerhedsskabende velfærdsarbejde sætter denne artikel særligt fokus på det kriminalitetsforebyggende arbejde, der foregår i regi af SSP. SSP er en kommunal og tværsektoriel kriminalpræventiv indsats over for børn og unge, hvor en kommunes skoler, socialforvaltning og politiet er de centrale aktører. Samarbejdskredsen rummer dog også aktører som fritidsklubber, jobcentre, boligselskaber, det lokale erhvervsliv og idrætsorganisationer. SSP-samarbejdets indsatser er rettet mod kriminalitetstruede børn og unge, og de kommer til udtryk gennem f.eks. skolers arbejde med skolefravær og trivsel, fritidsjobtilbud, hjemmebesøg hos familier til børn, der har begået en kriminel handling for første gang, eller som opsøgende gadeplansarbejde, der søger at guide børn og unge væk fra byens gader og ind i klubber og øvrige fritidstilbud. SSP-samarbejdet har også en koordinerende funktion, hvor et områdes SSP-medarbejdere – som SSP-konsulenter, lærere, pædagoger, lokalbetjente og gadeplansarbejdere – mødes en gang månedligt og udveksler informationer om lokale kriminalitetstruede børn og unge og koordinerer indsatser, der er rettet mod disse unge. Derudover afholdes ugentlige mandagsmøder, hvor politiet overleverer informationer til kommunen om navngivne børn og unge, der optræder i politiets døgnrapporter. Det er særligt disse månedlige og ugentlige møder, artiklen fokuserer på.

BY, SIKKERHED OG UROSKABENDE UNGE

Når der tales om by i det sikkerhedsskabende velfærdsarbejde, bliver by synlig som både et fysisk, socialt og symbolsk rum. Der tales om by som et kendt, afgrænset geografisk område med veje, bygninger, parker, institutioner og boliger, som befolkes af forskellige befolkningsgrupper. Samme by har regulerede steder, hvor der er sat rammer for f.eks. ophold, trafik og forsamlinger, som er med til at dirigere folks ophold og færden i byen, og hvor det hurtigt bliver tydeligt, hvis man bryder disse rammer for

adfærd. Den samme by rummer også steder, som er mere skjulte, og som derfor inviterer til ophold, hvis man gerne vil være i fred for andres blikke. Det kan være parkeringskældre, idrætsanlæg eller skolegårde om aftenen eller gårdanlæg mellem huse, hvor de unge kan mødes, spille musik, ryge, handle med hash eller andet. Når de velfærdsprofessionelle taler om disse steder, vurderes de efter grader af bekymring set i forhold til, hvilke grupperinger af unge, der opholder sig de forskellige steder, antallet af naboklager, de unges alder, tidspunkterne for ophold, og hvad de unge foretager sig på stedet. Gennem et sådant perspektiv bliver byens steder til trygge eller utrygge rum eller til mere eller mindre farlige steder at opholde sig på, fordi den enkelte unge tænkes at kunne blive påvirket af det sociale liv, der er på stedet. På denne vis transformeres byens rum både til et spørgsmål om risiko- eller beskyttelsesfaktorer, som, på linje med andre faktorer som boligsituation, skolefravær eller familie, tænkes at have indflydelse på den enkelte unges udviklingsmuligheder, og til et miljø omkring den unge, som skal håndteres.

I en sammenkædning af by og sikkerhed fremanalyserer Michel Foucault (Foucault, 2007) by som netop et modellerbart miljø, der formes i forhold til beregninger af sandsynligheder i forhold til en forestilling om en fremtidig brug af byens rum (se Helene Falkenbergs og Rasmus Præstmann Hansens artikel i dette nummer af Social Kritik om Superkilen og visitationszoner som måder til at regulere adfærd). I en sådan forståelse handler sikkerhed om at håndtere åbne fremtider, som ikke på forhånd kan måles eller kontrolleres, men som kan sandsynliggøres gennem overvejelser om, hvad der kan ske, når serier af begivenheder og handlinger sættes i forhold til hinanden. Derved kommer et sikkerhedsskabende arbejde i byen til at handle om forskellige former for risikohåndtering, hvor der kalkuleres efter mulige sammensætninger af grupperinger af børn og unge, deres handlinger og byens rum, og hvilke sandsynlige begivenheder og handlinger, som kan tænkes i forhold til disse sammensætninger. Med en sådan tankegang smelter by og grupperinger af børn og unge sammen til et miljø, der tænkes at kunne formes og målrettes i forhold til at understøtte eller underkende særlige former for adfærd. Og de uroskabende børns og unges viljer og kompetencer er en del af miljøet, der kan påvirke noget og nogen, men som også selv kan påvirkes gennem deres interaktion med resten af miljøet. I et sikkerhedsperspektiv træ-

der byens uroskabende børn og unge således frem som nogle, der repræsenterer et potentielt farligt miljø gennem deres mulige negative effekter på andre børn og unge og gennem deres mulige påvirkninger af byens rum, som kan udvikle sig til utrygge og farlige steder, hvor andre undgår at komme. Og samtidig træder de enkelte uroskabende børn og unge frem som nogle, der er i risiko for at blive påvirket gennem andres adfærd og byens farlige steder, og som det derfor er nødvendigt at lede væk fra disse påvirkninger (Coppock & McGovern, 2014; Donzelot, 1979; Rambøll, 2016). I et sikkerhedsperspektiv er det derfor centralt at skabe muligheder for en cirkulation af disse børn og unge, så de kan bevæge sig ind og ud ad miljøer. For de velfærdsprofessionelle bliver det en opgave at skabe veje ind i miljøer, der tænkes at kunne aktivere og optimere ønskede kompetencer og adfærd, og veje ud af miljøer, der gør det modsatte.

Gennem denne forståelse af by, sikkerhed og uroskabende børn og unge træder der et sikkerhedsskabende apparat frem, hvor f.eks. byplanlæggere og arkitekter indretter byrum, der inviterer til særlige bevægelsesmønstre og til ønskede cirkulationer af forskellige befolkningsgrupper. Dette kombineres med velfærdsprofessionelle, der spotter og udpeger uroskabende børn og unge i byens rum for at kunne flytte dem ind i pædagogiske miljøer som skoler, klubber, sportsklubber eller fritidsjob, der repræsenterer ønskede fællesskaber og dermed håb om forandring hos den enkelte. I et sådant sikkerhedsskabende apparat bliver aktivering af ressourcer i lokalsamfund i byen også forstået som værdifulde måder at skabe veje ud af dårlige miljøer på. Dette ud fra en idé om, at lokalsamfundet repræsenterer moralske ressourcer i form af kollektivitet, ansvarsfuldhed og medmenneskelighed, som kan være med til at åbne døre for de unge gennem stedets foreninger og arbejds muligheder, og som også kan præge de unge til selv at tage ansvar for det kollektiv, som de skal være en del af (Rose, 1996).

SSP-samarbejdet udgør en del af dette sikkerhedsskabende apparat. I det følgende vil jeg give eksempler på, hvordan særlige kategoriseringer af børn og unge producerer sorteringer og differentieringer, der modellerer børnene og de unge på måder, der etablerer dem som målgrupper for forskelligartede professionelle interventioner.

DE SØDE OG PSYKOPATERNE

Når der tales om børn og unge på SSP-møder, er det på grund af rapporteringer af lovovertrædelser eller på baggrund af en uønsket adfærd, der vækker bekymring i forhold til fremtidig kriminalitet. Det er altså samtaler, der tager udgangspunkt i en særlig målgruppe. Formelt er unges ret til hjælp i en SSP-sammenhæng baseret på deres tilhørsforhold til målgruppen kriminalitetstruede børn og unge, men den enkelte unges tilhørsforhold til denne gruppe udfoldes på forskellig vis af SSP-medarbejderne i deres samtaler. I det følgende viser jeg, hvordan dette sker gennem SSP-medarbejdernes brug af sociale kategoriseringer som ”de søde” og ”psykopaterne”. I SSP-medarbejdernes analysekategoriarbejde udkrystalliserer der sig en udskillelsesproces, hvor ”søde drenge” positioneres som nogle, der besidder en social medgørlighed, som giver håb om forandring, og hvor andre unge, ”psykopaterne”, italesættes som nogle, der ikke kan forandres, og som derfor må overlades til politiet.

I løbet af et feltarbejde i to kommuners SSP-netværk hæftede jeg mig ved sætningen ”men han er sød”. Det var en vending, der i samtalerne blev brugt om enkelte unge på et tidspunkt, hvor den unge allerede var blevet forstået som en regelbryder gennem en uønsket adfærd. Sådanne beskrivelser af den enkelte unge lyder f.eks. således:

Politi: *Ældre gut er blevet løsladt (folk omkring bordet kender ham). Alle de unge følger ham ud til ”udsat boligområde”.*

SSP-konsulent: *Han har haft kummerlige vilkår og ”lange fingre”. Men han er sød.*

Lærer¹⁾: *Så har vi ”Olav”, vores hjertebarn fra 9. klasse. Han har slået og sparket en dreng fra 8. klasse. Vi har haft socialforvaltningen indover og PPR. Han vil gerne blive på ”Bjerg Skole”. Han har støtte på hele tiden, mens han er i skole. Ved ikke, om han bliver sigtet. Der er noget ADHD. Lærerne er rygende uenige med os. Det er samme dreng, der brækkede en anden drengs næse sidste år. Men han er sgu sød.*

Politi: *”Mustafa” er truffet på en stjålen knallert (har været på besøg i en af klubberne, så pædagoger rundt om bordet kender ham).*

Pædagog: *Han er en sød fyr. Og så er det bare sjovt at køre på knallert [sagt i sjov] (Brønsted, 2019).*

Foto: Helene Falkenberg

Fælles for eksemplerne er, at SSP-medarbejderne kort ridser situationen omkring den unge op, og at beskrivelserne tager deres udgangspunkt i det, der har forårsaget, at der bliver talt om den unge på mødet, nemlig løsladelse, vold og tyveri. Fælles for eksemplerne er også, at der i løbet af beskrivelsen af den unges situation og omstændigheder skiftes perspektiv, og blikket vendes ind mod den specifikke unge person med en beskrivelse af, at han er i besiddelse af egenskaben sød. Karakteristikken sættes i mange tilfælde i modsætning til den unges uønskede handlinger ved, at man siger ”men” og altså markerer, at selv om den unge har gjort noget forkert, så er han alligevel en sød dreng. Ved mine observationer af møderne oplevede jeg aldrig, at der blev sat spørgsmålstegn ved en bedømmelse af, at nogle drenge er søde drenge, f.eks. ved at man spurgte til, hvad der blev ment med ”sød”, eller hvordan det er kommet til udtryk. Snarere har sætningen ”men han er sød” den funktion, at man ved at knytte et positivt ladet tillægsord til kategorien dreng producerer en genkendelig god dreng, hvilket tager brodden af den unges uønskede handlinger og problematiske vilkår for i stedet at fokusere blikket på potentialet i det søde. Tilkendegivelsen af, at det er en sød dreng, bærer også en evaluering af den fremlagte sag med sig, hvor det uimodsagte søde virker som en vellykket retorisk strategi, der afmonterer noget af alvoren i den fremlagte sag, hvilket kan påvirke de tiltag, der skal besluttes på baggrund af fremlæggelsen (Pithouse & Atkinson, 1988).

Ved at knytte tillægsordet ”sød” til kategorien ”dreng” brydes også med en politiseret, diskursiv forståelse af, at drenge, der har været i fængsel, udøver vold eller stjæler, er kriminelle med alle de forståelser, som kan være bundet til denne kategori. Dermed kan man konstruere ”den kriminelle” som en anden end os. Én, der er farlig, én, som skaber utryghed, én, som er voldsom, eller én, som tilhører en anden social klasse eller har en anden etnicitet (Garland, 1996). Eller én, hvor det formodes, at når han én gang har vist, at han ikke har respekt for loven, så anses det for sandsynligt, at han vil begå andre forbrydelser (Becker, 2005). Ved at beskrive en dreng som sød og dermed som en genkendelig og identificerbar figur, så bliver bolden så at sige på SSP-medarbejdernes egen banehalvdel, hvor det genkendeligt søde og potentialet i det søde etablerer en fremadrettet interventionssfære. Det er en interventionssfære, hvor SSP-medarbejdernes støttende

og forebyggende hjælpeforanstaltninger kan mødes med en målgruppe, der forstås som nogle, der faktisk gerne vil, og som kan ændre en uhenigtsmæssig adfærd med den rette hjælp. Forståelsen af disse søde drenge virker også som en retfærdiggørelse af gentagne forebyggende indsatser, for selv om de første ikke skulle virke, så giver potentialet i det søde muligheden for, at andre indsatser kan.

Det forholder sig anderledes, når der i beskrivelser af drenge bruges en betegnelse som ”psykopat”. Denne kategori bruges sjældent og slet ikke så ofte som beskrivelsen ”sød”, og når den bruges, er det ikke med lige så stor uimodsagt selvfølgelighed som med ”sød”. Det er en kategorisering, der ofte bliver sat spørgsmålstegn ved, og som kræver en efterfølgende forklaring eller eksemplificering. Et sådant eksempel er et uddrag fra et ledermøde, hvor der er blevet orienteret om en episode, hvor ordet ”psykopater” er blevet brugt af nogle medlemmer af en screeningsgruppe²⁾ til mundtligt at beskrive en drengegruppe, som de har fokus på:

Klubleder: *Jeg kender denne her drengegruppe.*

Jeg kan ikke genkende ordet psykopat. Det er ikke ok.

SSP-konsulent: *Jeg tror ordet blev sagt i screeningsgruppen som en generel utilfredshed med hele ungdommen.*

SSP-sekretær: *Men et nyt medlem af gruppen siger, at sproget er ret hårdt. (Brønsted, 2019).*

I mødedeltagernes respons på, at ordet psykopat er blevet brugt til at beskrive en drengegruppe, søger de at adskille kategorien fra drengegruppen. Det gør de ved at afvise betegnelsen ud fra et personligt kendskab til gruppen af drenge og ved at moderere dets betydning ved at generalisere til en generel utilfredshed med hele ungdommen. De henviser også til en generelt hård sprogbrug internt i screeningsgruppen, som et nyt medlem har reageret på. Modsat betegnelsen ”sød” dreng aktiverer betegnelsen ”psykopat” altså reaktioner, der sætter spørgsmålstegn ved berettigelsen af at bruge ordet til at beskrive med. Reaktionerne indikerer, at kategorien ”psykopat” gør noget ved forståelsen af målgruppen (drenge, der screenes), som kan være uønsket, når disse drenge diskuteres i en kriminalpræventiv sam-

menhæng, som går ud på at finde måder, hvorpå man kan hjælpe disse drenge videre. At psykopati er en psykiatrisk diagnose, kan være medvirkende til modstanden mod betegnelsen. Betegnelsen er en etiket, der bestemmer, at du har en diagnose, som det er op til særlige faggrupper med lægevidenskabelig baggrund at stille. Det er ikke noget, som en screeningsgruppe bør gøre. At lide af psykopati er heller ikke en hvilken som helst diagnose, men en diagnose, der omfatter aggressivitet, manglende empati og manglende respekt for sociale normer, hvilket i denne sammenhæng kunne indikere, at de indsats, man i et kriminalpræventivt øjemed kunne ønske at iværksætte over for disse drenge, ikke ville kunne vinde genklang i et sygt sind, der ikke har potentialet for forandring.

Generelt er der en stor bevidsthed blandt SSP-medarbejderne om ikke at ville stigmatisere og stemple, for man er klar over, at man arbejder med grupper i udsatte positioner. Men selv om problematiske udsagn som ”han er psykopat” sjældent får lov at stå uimodsagt eller ubegrundet, så sker det alligevel. Og når det sker, har udsagnet ofte den funktion, at det indikerer, at der ikke er mere at stille op med personen. Det ses f.eks. i en samtale fra et mandagsmøde, hvor SSP-medarbejderne taler om en ung mand, der er kendt af de forskellige personer rundt om bordet:

Familieafdelingen: *Han er psykopat.*

Politi: *En psykolog har sagt, at hvis han ikke bliver taget nu, så kommer han i fængsel for drab.*

Ungcenter: *Hun er da heldig, at hun slap med slag.*

Politi: *Men de anholder i hvert fald ”Toby” og kører ham ind (Brønsted, 2019).*

I eksemplet skiller SSP-medarbejderne ikke kategorien ”psykopat” fra den omtalte unge, men underbygger tværtimod udsagnet om, at han er psykopat gennem en reference til en psykologs forudsigelse om, at det vil gå galt, hvis han ikke bliver fjernet fra miljøet. Udsagnet bakkes yderligere op af en markering af sympati med offeret og en udtalt lettelse over, at det kunne være gået langt værre med hende, end det gjorde. Samtalen om Toby afsluttes med oplysningen om, at politiet har anholdt ham og kørt ham væk, og at sagen dermed er placeret hos politiet. Brugen af kategorien ”psykopat” som afsluttende konklusion på overvejelser om, hvad der skal gøres i forhold til bestemte personer, ses også, når beskrivelsen af personen som psykopat sættes i forbindelse

med andre problematiske kategorier som f.eks. ”den dømte kriminelle”, hvor man dermed markerer, at der ikke er mere at stille op med personen:

SSP: *Jeg er mere bekymret for ”Peter” end for drengene.*

Politi: *Han har tidligere været inde at sidde. Han er fandeme psykopat (Brønsted, 2019).*

Peter har gennem længere tid været i konflikt med en gruppe drenge i det område, hvor han bor, og både politi og SSP har på forskellig vis været involveret, f.eks. med hjemmebesøg og mæglingsbesøg. Der er altså et vist forhåndskendskab til Peter rundt om bordet. Informationen om, at han tidligere har været inde at sidde, sammen med udsagnet om, at han er psykopat, synliggør Peter som en straffet gerningsmand og som syg og ikke til at nå. Gennem sin manglende samarbejdsvilje og sine tidligere kriminelle handlinger diskvalificeres han som en type, der kan indgå konstruktivt i en fælles løsning af konflikten.

ANALYSEKATEGORIARBEJDE SOM ETABLERINGER AF HJÆLPERELATIONER TIL MARGINALISEREDE GRUPPER

Eksemplerne med ”de søde” og ”psykopaterne” viser praktiske former for differentierende sociale kategoriseringer, der rummer forskellige udpegninger af behov for assistance hos den udpegede. De er konkrete eksempler på, hvordan de velfærdsprofessionelle etablerer karakteristikker af typer, hvor der i selve karakteristikken er indflettet en udpegning af særlige behov og potentialer hos dem, de beskriver. Disse karakteristikker er også en udmøntning af en hjertefølt forpligtelse hos de velfærdsprofessionelle til gerne at ville hjælpe, som får de unge til at fremstå som nogle, der kan bruge den form for hjælp, de velfærdsprofessionelle finder rigtig og nødvendig at iværksætte. Derved udfoldes en cirkulær bevægelse, hvor det er de velfærdsprofessionelles insisterende forpligtelse, der sætter tonen for en i realiteten bundløs potentialitet hos den enkelte unge, som konstant kan retfærdiggøre gentagne tilbud om hjælp, også selv om nogle interventioner skulle vise sig ikke at gøre en forskel (Brønsted, 2019; Lea, 2008; Øland, 2019; Simmel, 1965).

Set i relation til by, sikkerhed og uroskabende børn og unge placerer velfærdsarbejdets analysekate-

goriarbejde sig som en konstant mulighed for at beskrive uroskabende unge på måder, der åbner muligheder for et flow af støttende varme hænder, der guider og støtter unges bevægelser hen mod pædagogiske miljøer, som de kan blive en del af. På samme tid anviser det også anderledes ruter for de unge, som forstås som uforbederlige og i sig selv udgør et farligt miljø. Her vises hen mod strafferetslige og konsekvensorienterede institutioner, der straffer adfærd og håndhæver loven. På et praktisk plan er SSP-arbejdet derfor et cirkulationsarbejde, der går ud på at tildele uroskabende børn og unge institutionelle identiteter, der kan genkendes af et bureaukratisk system, der skal føre dem videre til institutionelle hjælpeforanstaltninger, der kan huse dem. Heri ligger de første sorteringer og ordninger af de unge. SSP-arbejdet er samtidig også en måde, hvorpå opkoblinger af uroskabende unge i byens rum søges afhjulpet gennem relokaliseringer af disse unge for derved at skabe tryk passage for byens andre indbyggere og dermed sikre byens evige flow af mennesker, varer, handel og trafik.

Lone Brønsted ph.d. og Lektor. Ansat ved Københavns Professionshøjskole (KP), Fakultetet for Pædagogik og Samfundsvidenskab. Tilknyttet pædagoguddannelsens specialisering i skole- og fritidspædagogik og forskningssatsningen Pædagogik, Ungdom og Urbanitet.

LITTERATUR:

- Becker, H. (2005). *Outsidere: studier i afvigelsessociologi*. Hans Reitzels Forlag.
- Brønsted, L. B. (2019). *Til statens forsvar. Om SSP-medarbejderes kriminalitetsforebyggende og socialt disponerende arbejde*. Københavns Universitet.
- Coppock, V., & McGovern, M. (2014). "Dangerous Minds"? Deconstructing counter-terrorism discourse, radicalisation and the "psychological vulnerability" of Muslim children and young people in Britain. *Children and Society*.
- Donzelot, J. (1979). *The Policing of Families*. New York: Pantheon Books.
- Foucault, M. (2007). *Security, Territory, Population. Lectures at the Collège de France 1977-1978*. Palgrave Macmillan.
- Garland, D. (1996). The Limits of the Sovereign State. Strategies of Crime Control in Contemporary Society. *The British Journal of Criminology*, 36(March 1995), 445–471.
- Järvinen, M., & Mik-Meyer, N. (2003). *At skabe en klient. Institutionelle identiteter i socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag.
- Lea, T. (2008). *Bureaucrats and Bleeding Hearts. Indigenous Health in Northern Australia*. University of New South Wales Press Ltd.
- Mik-Meyer, N. (2017). *The Power of Citizen and Professionals in Welfare Encounters. The Influence of Bureaucracy, Market and Psychology*. Manchester University Press.
- Øland, T. (2019). *Welfare Work with Immigrants and Refugees in a Social Democratic Welfare State*. Routledge.
- Pithouse, A., & Atkinson, P. (1988). Telling the case: Occupational Narrative in a Social Work Office. In Nikolas Coupland (Ed.), *Styles of discourse* (pp. 183–200). Croom Helm.
- Rambøll. (2016). *Litteraturstudie om forebyggelse af radikalisering i skoleregi*.
- Rose, N. (1996). The death of the social? Re-figuring the territory of government. *Economy and Society*, 25(3), 327–356.
- Simmel, G. (1965). The Poor. *Social Problems*, 13(2), 118–140.

NOTER:

1. Læreren er ansat i skolens ressourcecenter, så når vedkommende taler om, at "lærerne er uenige med os", menes der, at lærerne i de forskellige klasser er uenige med læreren fra ressourcecentret og den leder, der har været involveret i beslutningen.
2. En screeningsgruppe er en gruppe af SSP-medarbejdere, der har til opgave at screene et særligt områdes bekymrende ungegrupperinger.